

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: V. D. N., narozen „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupen Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2019, č. j. MV-91237-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u zdejšího soudu se žalobce prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2019, č. j. MV-91237-4/SO-2019, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 9. 5. 2019, č. j. OAM-477-8/ZR-2019, kterým byla dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a byla mu stanovena lhůta 30 dnů k vycestování z území České republiky. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce byl přesvědčen, že žalovaný zásadním způsobem porušil své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy s § 89 odst. 2 správního řádu.
3. Namítal, že žalovaný zcela nedostatečně a v rozporu s požadavky § 3 správního řádu posoudil otázku přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu, a to zejména s ohledem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Konstatoval, že povinnost zjišťovat tyto informace mají správní orgány i bez návrhu, neboť se jedná o řízení vedené z moci úřední. Uvedl, že správní orgány zjišťovaly pouze okolnosti svědčící v jeho neprospěch a zcela rezignovaly na zjišťování okolností pro něj příznivých. Poukázal na skutečnost, že na území České republiky je zcela integrován, žije zde značnou část svého života a má zde veškeré zázemí. Uvedl, že správní orgány v průběhu řízení neučinily všechny nezbytné kroky, kterými by zjistily podstatné okolnosti pro posouzení možných dopadů do jeho soukromého a rodinného života. V této skutečnosti žalobce spatřoval zásadní pochybení v postupu správních orgánů, které může mít vliv na zákonnost celého rozhodnutí ve věci. Správní orgán I. stupně měl možnost provést např. výslech žalobce, aby byly v tomto ohledu prokázány relevantní skutečnosti. Zdůraznil, že správní orgán I. stupně ani žalovaný řádně nezdůvodnili, proč neposoudili dopady rozhodnutí v souvislosti s relevantními mezinárodními dokumenty v oblasti lidských práv, což činí jejich rozhodnutí nepřezkoumatelnými. Byl přesvědčen o nedostatečné individualizaci rozhodnutí správních orgánů. V daném případě bylo dle žalobce nezbytné, aby byla posuzována přiměřenost zasažení soukromého života ve vztahu k důvodům, pro které se povolení žalobci ruší, tedy k předchozímu deliktárnímu jednání. Správní orgány toliko konstatovaly předchozí odsuzující rozsudek, avšak zcela opominuly roli žalobce ve všech případech a náležitě neposoudily závažnost spáchaných skutků ve vztahu k likvidaci veškerého zázemí, které si žalobce na území České republiky za dobu svého pobytu vytvořil.
4. Žalobce ve vztahu k podmínce, pro kterou mu byl zrušen trvalý pobyt, namítal nedostatečné zjištění skutečného stavu věci a nesprávné odůvodnění napadeného rozhodnutí, které odporuje § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 68/2012–39, v němž tento soud definoval podmínky pro přezkum zrušujícího rozhodnutí ve vztahu k povolení k pobytu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný uvedl, že žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, a proto v plném rozsahu odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Soud se nejprve zabýval obecně formulovanou námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Jak vyplynulo ze správního spisu a z žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný a správní orgán I. stupně dospěli shodně k závěru, že došlo k naplnění dikce § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Z rozhodnutí žalovaného je patrné, z jakých podkladů vycházel a jakými úvahami se řídil. Žalovaný při svém rozhodování vycházel především z vlastní evidence, rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 5. 2017, sp. zn. 43 T 9/2016, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 1. 2018, sp. zn. 3 To 66/2017, usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 11. 1. 2019, sp. zn. 1 PP 40/2018, a opisu rejstříku trestů. Oba správní orgány rovněž zaujaly názor, že nemají v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců povinnost posuzovat dopad do soukromého a rodinného života žalobce, a proto nemusely vést dokazování za účelem zkoumání dopadu jejich rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný ve svém rozhodnutí také konstatoval, že zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu z důvodu odsouzení k trestu odnětí svobody přesahujícímu 3 roky není v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Své úvahy v tomto směru správní orgány ve svých rozhodnutích podrobně odůvodnily. Z výše uvedených důvodů považuje soud žalobcem vznesenou námitku nepřezkoumatelnosti za nedůvodnou.
10. Před vypořádáním dalších námitek žalobce soud poukazuje na znění § 77 odst. 1 písm. h)

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení *ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.*

11. Mezi účastníky není v posuzované věci sporu o tom, že žalobce byl rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 5. 5. 2017, sp. zn. 43 T 9/2016, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 1. 2018, sp. zn. 3 To 66/2017, pravomocně odsouzen za zvlášť závažný zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby k nepodmíněnému trestu v trvání pěti a půl roku odnětí svobody. Správní orgány jsou stejně jako správní soud vázány rozhodnutími trestního soudu o tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, a nemohou si o těchto okolnostech učinit úsudek samy. Z uvedeného je tedy zjevné, že u žalobce byla naplněna podmínka obsažená v § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců pro zrušení trvalého pobytu, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky. Splnění uvedené podmínky bylo ve vztahu k žalobci v rámci správního řízení ze strany správních orgánů řádně zjištěno a doloženo. Na tomto místě musí soud zdůraznit, že posouzení závažnosti spáchaných skutků a posouzení významu role žalobce v trestní kauze bylo úkolem trestních soudů v rámci trestního řízení vedeného s žalobcem. Výsledek těchto úvah pak našel odraz ve výroku o vině a trestu v trestním rozsudku, kterým byl žalobce pravomocně odsouzen. V řízení o zrušení trvalého pobytu pak správní orgány pouze zjišťovaly, zda byla naplněna podmínka obsažená v § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, což řádně učinily. Námitku žalobce, že nebyla posouzena závažnost skutků, které spáchal, a nebyla zkoumána jeho role v předmětné trestní kauze, tedy shledal soud nedůvodnou.
12. Dále se soud zabýval námitkami žalobce, že správní orgány nesprávně posoudily otázku přiměřenosti dopadů do jeho soukromého nebo rodinného života. Soud zdůrazňuje, že v případě zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců není v daném zákoně výslovně stanoveno zkoumání přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. V rozsudku ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, který se vztahoval stejně jako v nyní projednávané věci k § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, Nejvyšší správní soud uvedl: „Z citovaného ustanovení je tedy zřejmé, že zákonodárce provedenou novelou zákona o pobytu cizinců v případech závažného protiprávního jednání cizince (trestněprávního charakteru) upustil v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu od dalšího zkoumání přiměřenosti z hlediska zásahu zrušujícího rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince. Podle nynější koncepce zákona o pobytu cizinců tak bude v případě závažné trestné činnosti cizince povolení k trvalému pobytu zrušeno bez ohledu na jeho rodinný či soukromý život“. Lze tedy uzavřít, že nebylo nutno zkoumat přiměřenost zásahu rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu do rodinného a soukromého života žalobce. Tato povinnost podle názoru soudu nevyplývá ani ze žalobcem zmiňovaného § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť správní orgány zasáhly do práv žalobce jen v nezbytném rozsahu a naprosto v souladu s podmínkami stanovenými zákonem o pobytu cizinců, přičemž dbaly na to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu.
13. Správní orgány se též zabývaly tím, zda zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce nebude v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, přičemž shledaly, že zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce z důvodu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odsouzení k trestu odnětí svobody přesahujícím 3 roky nedojde k porušení uvedeného článku Úmluvy o ochraně základních práv a lidských svobod. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí poukázal na to, že žalobce nemá na území České republiky nejbližší rodinné příslušníky, když jeho manželka ani děti nejsou držitelé žádného povolení k pobytu na území České republiky, přičemž svou rodinu ve Vietnamu pravidelně navštěvuje. Dále správní orgán I. stupně upozornil na to, že žalobce žil ve Vietnamu do 34 let, tedy většinu svého života. Správní orgán I. stupně rovněž zdůraznil, že žalobce ode dne 18. 3. 2019 přerušil provozování svých živností a téhož dne ukončil činnost své provozovny nacházející se na adrese Podkrušnohorská 1041, Litvínov. Za této situace se soud shoduje se správními orgány, že zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce z důvodu odsouzení k trestu odnětí svobody v délce 5 a půl let není v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť žalobce může svůj soukromý a rodinný život vést v zemi původu. Za důležité považuje soud i skutečnost, že žalobce v žalobě neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by svědčily o tom, že by zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu bylo v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Pro výše uvedený závěr je nerozhodné, že žalobce byl usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 11. 1. 2019, sp. zn. 1 PP 40/2018, podmíněčně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, přičemž mu byla stanovena zkušební doba v trvání 5 let. Podmíněné propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody nic nemění na tom, že žalobce byl odsouzen k trestu odnětí svobody přesahujícímu 3 roky a že naplnil podmínku pro zrušení trvalého pobytu dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců.

14. Soud dále uvádí, že z rozhodnutí správních orgánů je zjevné, že všechny skutečnosti, které ve svých rozhodnutích uvedly, se týkaly výhradně žalobce. Správní orgány ve svých rozhodnutích zejména poukázaly na to, že byl žalobce rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 5. 5. 2017, sp. zn. 43 T 9/2016, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 1. 2018, sp. zn. 3 To 66/2017, pravomocně odsouzen za zvlášť závažný zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby k nepodmíněnému trestu 5 a půl roku odnětí svobody. Námitka žalobce spočívající v nedostatečné individualizaci rozhodnutí správních orgánů je tedy zcela neopodstatněná.
15. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
16. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 10. prosince 2019

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)